

seslovgivning med de Ændringer, der i Tidens Løb har fundet Sted, har haft for mange Tusinde gamle og arbejdsstrætte. Dette er jo alle velbekendt. Derimod skal jeg med nogle faa Ord omtale enkelte Sider af denne Lovgivning, som gør Overgangen til Aldersrente som Erstatning for Alderdomsunderstøttelse ønskelig.

For det første maa jeg pege paa de uheldige Sider ved de kommunale Myndigheders frie Skøn. Skønnet har jo ikke blot angaaet Spørgsmaalet om, hvorvidt en Andrager bør have Understøttelse eller ej, men ogsaa Spørgsmaalet om, hvor meget der skal gives ham, og det har unægtelig, navnlig i svundne Tider, givet Anledning til Utilfredshed og i Kommuner, hvor Forholdene i øvrigt var ensartede, til Uligheder, om end jeg maa finde, at den Højde, hvortil Alderdomsunderstøttelsen er steget i de seneste Aar, taler højt og klart om den Humanitet og Villighed til at yde, der har været indenfor Kommunalbestyrelserne Landet over. Dernæst er der det Forhold, at den hidtidige Ordning ikke i tilstrækkelig Grad har opfordret til Sparsommelighed og Arbejdsvillighed. Paa dette Punkt bør der ved Overgangentil en ny Lovgivning nødvendigvis ske en Ændring. Og ligeledes bør den med Manden samlevende Hustru, som hidtil ikke har haft Mulighed for at opbevare Alderdomsunderstøttelse selvstændigt, naar Manden ikke opfyldte Betingelserne derfor, have Adgang dertil, idet jo Hustruernes Selverhverv i stigende Grad er af Betydning for Familiernes samlede Økonomi. Paa disse og paa adskillige andre Punkter sker der ved det foreliggende Lovforslag afgørende Ændringer, medens der altsaa ikke brydes med det Hovedprincip, hvorefter der ydes den dertil berettigede Aldersrente uden noget direkte Bidrag fra ham selv.

Jeg skal give en ganske kort Redegørelse for Lovforslagets Enkeltheder og for de væsentlige Afvigelser fra det Forslag, som i Rigsdagssamlingen 1919—20 af en tidligere Regering blev fremsat for det høje Folketing til en Ordning af denne Sag.

I § 1 bestemmes for det første, at Alderen 65 Aar sættes som Betingelse for at nyde Aldersrente. Naar man foreslaar en Aldersgrænsen sat op fra 60 til 65 Aar, er det i Erkendelsen af, at Folk i en Alder af mellem 60 og 65 Aar i Almindelighed ikke kan siges at være erhvervsdygtige. Der er i Løbet af den Menneskealder, der er gaaet, siden Alderdomsunderstøttelseslovgivningen gennemførtes her i Landet, med Hensyn til Levevilkårene, de hygiejniske Vilkåar og andet sket saadanne Forbedringer og dermed

Øgelse af Levesandsynligheden og Bevarelsen af Arbejdsevnen, at denne Overgang nu maa betragtes som fuldt forsvarlig. Her er jo desuden Tale om en Alderspension. Statens Tjenestemænd har paa Grund af Alder først Ret til Pension med det fyldte 65de Aar, og det forekommer da naturligt at stille alle, som faar Adgang til Pension efter at have udført en Livsgerning, ganske ens. Men i en Overgangsbestemmelse, som findes i § 21, 1ste og 2det Stykke, foreslaas det, for at gøre Overgangen til den nye Aldersgrænse saa lempelig som muligt, at Personer, der ved Lovens Ikrafttræden oppebærer Alderdomsunderstøttelse, er berettiget til straks at opbevare Aldersrente, saaledes at dennes faste Beløb bestemmes ved den Alder, de havde, da de opnaaede Alderdomsunderstøttelse, og saaledes, at Personer, der ved Lovens Ikrafttræden er mellem 60 og 65 Aar gamle og oppebærer Alderdomsunderstøttelse, faar Aldersrente med det for 65-aarige fastsatte Beløb, naturligvis dog under Iagttagelse af de Regler, som findes i Lovforslaget om Fradrag i Aldersrenten som Følge af egen Indkomst eller Formue; for saa vidt de Personer paa 60—65 Aar, som Talen her er om, ved Lovens Ikrafttræden oppebærer en Alderdomsunderstøttelse, der er større end den Aldersrente, der maatte tilkomme dem, kan Kommunalbestyrelserne, for saa vidt det skønnes nødvendigt, forhøje Aldersrenten med et Beløb, der i det højeste maa udgøre Forskellen mellem Alderdomsunderstøttelsen og den den paagældende til enhver Tid tilkommende Aldersrente. Endvidere kan, hvor Umstændighederne særlig taler derfor, Kommunalbestyrelserne med Indenrigsministerens Samtykke give en Person Aldersrente fra det fyldte 60de Aar efter de Sæts, som gælder for 65-aarige. Ærede Medlemmer vil erindre, at Invalidforsikringen ophører med det fyldte 62de Aar, og det er da nødvendigt at indsætte Bestemmelser, som sikrer Personer, der maatte blive Invalid i Invalidelovens Forstand, d. v. s. hvis Arbejdsevne maatte være gaaet ned til $\frac{1}{3}$ af det normale, Aldersrente, selv om de er mellem 62 og 65 Aar, altsaa i øvrigt ikke er aldersberettigede til denne Rente. Dertil sigtende Bestemmelser findes ligeledes i § 1, og jeg tror i Virkeligheden, at alle berettigede Krav til Lempelser ved Overgangen fra det gamle til det nye, hvad Alderen angaar, derved er sket Fyldest.

Lovforslagets § 2 indeholder som det tidligere Aldersrenteforslag de nærmere Vilkåar for Retten til Aldersrente, og disse Bestemmelser falder paa de allerfleste